

J. E. Bogomil:

Deset vprašanj.

10. Kaj bi najrajši bili?

Ker smo doslej prereševali že vaše misli in želje, vaše hrepenenje in vaše pogovore, bomo pa nazadnje še pogledali v vašo bodočnost. Kaj pa želite čez nekaj let postati?

To je danes še skrivnost, ne li?

A nič ne de. Iz vašega dosedanjega delovanja in ravnanja že lahko malo sklepamo na to, kar nam prihodnji čas skriva pod svojim neprodinim plaščem.

Sosedov Francelj je najrajši pri očetu na njivi, na travniku, v gozdu, v hlevu. Kaj pravite, ali se ne skriva v njem že kos prihodnjega kmeta? Joža pa vedno žaga in obla, popravlja, kar je polomljenega pri hiši, in ne bomo se dosti zmotili, če gledamo v njem poštenega obrtnika-mizarja. Komarjev Jaka pa baranta z golobi in z zajci, kupuje kosti in suho arniko ter jo nosi v mesto: človek že lahko malo ugane, kaj bo kdaj iz njega. Ali bo prav prebrisan mešetar, ali bo ostal skromen prekupec, morda se bo pa povzpел do kramarja; no, mi bi mu celo privoščili, ako bi se dvignil do uglednega trgovca.

O mladem Antonu Slomšku beremo, da je že kot mlad pastirček rad pridigal svojim tovarišem na paši, da je knjige jemal s seboj celo takrat, ko je šel z očetom na njivo orat, da je že kot majhen deček kazal veselje do vsega, kar se vidi in opravlja v cerkvi. Ali ni že to razodevalo, da ima poklic za mašnika, morda celo za škofa?

Otroci se radi igrajo. Plehanova Marica hoče skoro vsak dan, da bi se igrali šolo. In ona — seveda — mora biti učiteljica. Pa kakšna učiteljica! Prav tako se vede, kakor prava gospodična učiteljica v šoli. Zdaj je stroga in resna, zdaj prijazno kramlja z deco, da bi jo vnela za nauk, pa spet mora svariti in karati — vse kakor zares. Mi bi rekli, da tiči v njej kos prihodnje vzgojiteljice. Ali bo ravno učiteljica ali ne, ne

vemo; vemo pa, da bo lahko v društvenih prostorih ali v Marijini družbi mnogo koristila svojim tovarišicam.

Kaj bi torej vi najrajši bili? E kaj! Saj še sami ne veste. Veselje pač kažete do različnih stanov; kdo pa ve, kaj še bo, preden pride do izvolitve stanu.

Enega se pa vendar morate že zdaj zavedati. Vsi raznovrstni stanovi, kar jih je na svetu, so potrebni. Kmetje in delavci, obrtniki in trgovci, zdravniki in duhovniki, uradniki in vojaki, delavci po tovarnah in po rudokopih: vsi stanovi so potrebni. In vsi so spoštovanja vredni, če vrše svoje delo vestno. Naj kdo nosi pri delu umazano obleko ali uradniško uniformo, naj bo njegova roka trda in žuljava in če se tudi trese od dela, ali naj bo gladka in mehka in gibčna: vsak človek je v svojem stanu vreden spoštovanja.

Vesel vas bom, če bom o vas slišal, da ste pošteni ljudje, ki si s svojo pridnostjo in delavnostjo sami služite svoj kruh. Z veseljem bomo brali vaša imena nad vašimi delovnimi prostori, z veseljem vas bomo spremljali v duhu po vseh vaših potih, če bomo zvedeli, da ste pošteni člani človeške družbe, zvesti Bogu, zvesti kralju, v čast in ponos narodu.

Ne bomo pa tako dobre volje, če bomo brali vaša imena v poročilih o hudodelcih, tatovih, roparjih; če bomo zvedeli, da vas preganja sodišče radi vašega slabega življenja; če se bo o vas govorilo, da ste vsem poštenim in dobrim ljudem za pokoro in v nadlogo.

Toliko se nam je zdelo prav in primerno, povedati vam o vaših prihodnjih dneh. Bodite prepričani, da mi, vaši vzgojitelji, vsak v svojem delokrogu, zasebno in po časopisju skrbno zasledujemo vsa vaša pota in vaše korake in da smo veseli, kadar slišimo pohvalno o vas govoriti, da smo pa žalostni in pobiti, če zvemo, da hodite po napačnih potih.

Bog z vami in vi z Bogom, pa bo knjiga vašega življenja lepa, častna neoskrunjena knjiga. Tako bodi!

